Тіні росяні упали по долині,
Тіні чорнії від гірних верховин
І закрили очи орхідеї сині,
І заснули в лоні голубих долин.
Вітер десь цілує жовті бальзаміни,
Наркотично диха їх цілющий цвіт,
Пахощами п’яний вітер геть з долини
Полетів і пестить мовчазний граніт.
Тіні росяні у місячнім промінні
Зблідли, затремтіли, злякані чогось,
А їх чорні шати в камні самоцвітні,
В іскри рос брильянтів став квітчати хтось.
По стежках кремнистих, в диких скелях гірних,
По слідах незримих голубих сновій,
Пропливає хмарка-згадка дум вечірніх,
Казка нескінчена вечорових мрій.
Я люблю вслухатись в тихі співи ночі
І ловить нюанси зоряних казок, —
Образи прекрасні, образи співочі,
Навіває вітер, п’яний від квіток!